

Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 25 czerwca 2022 r.
(OR. fr, en)

10677/22

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2021/0201(COD)

CLIMA 320
ENV 667
AGRI 289
FORETS 53
ONU 91
CODEC 1010

NOTA

Od: Prezydencja

Do: Rada

Nr poprz. dok.: 10330/1/22 REV 1

Nr dok. Kom.: 10857/21 - COM (2021) 554 final

Dotyczy: Pakiet „Gotowi na 55”

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) 2018/841 w odniesieniu do zakresu stosowania, uproszczenia przepisów dotyczących zgodności, określenia celów państw członkowskich na 2030 r. i zobowiązania do zbiorowego osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2035 r. w sektorze użytkowania gruntów, leśnictwa i rolnictwa oraz rozporządzenie (UE) 2018/1999 w odniesieniu do poprawy monitorowania, sprawozdawczości, śledzenia postępów i przeglądu

– Podejście ogólne

I. WPROWADZENIE

1. W dniu 14 lipca 2021 r. Komisja przekazała Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w ramach pakietu „Gotowi na 55”, wniosek dotyczący rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie (UE) 2018/841 w odniesieniu do zakresu stosowania, uproszczenia przepisów dotyczących zgodności, określenia celów państw członkowskich na 2030 r. i zobowiązania do zbiorowego osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2035 r. w sektorze użytkowania gruntów, leśnictwa i rolnictwa oraz rozporządzenie (UE) 2018/1999 w odniesieniu do poprawy monitorowania, sprawozdawczości, śledzenia postępów i przeglądu¹.
2. Głównym celem wniosku Komisji jest zwiększenie wkładu sektora użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF) w realizację ambitniejszych ogólnych celów klimatycznych UE na 2030 r. poprzez ustanowienie wynoszącego 310 mln ton ekwiwalentu CO₂ unijnego celu w zakresie pochłaniania netto gazów cieplarnianych z sektora LULUCF do 2030 r., który to cel rozdzielono między państwa członkowskie w postaci wiążących celów krajowych.
3. Wiodącą rolę w pracach w Parlamencie Europejskim odgrywa Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (ENVI). Na jej sprawozdawcę wyznaczony został Ville Niinistö (Verts/ALE, FI). Norbert Lins (PPE, DE) został wyznaczony na sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (AGRI), która ma status komisji zaangażowanej posiadającej kompetencje dzielone w odniesieniu do niektórych przepisów. W dniu 16 maja 2022 r. komisja ENVI przyjęła sprawozdanie w sprawie wniosku. W dniu 8 czerwca 2022 r. Parlament przyjął swoje stanowisko w sprawie wniosku.
4. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wydał opinię w dniu 8 grudnia 2021 r. Komitet Regionów wydał opinię na posiedzeniu w dniach 27–29 kwietnia 2022 r.

¹ Dok. 10857/21 + ADD 1–4.

5. Na posiedzeniach w dniach 20 grudnia 2021 r.² i 17 marca 2022 r.³ Rada ds. Środowiska przeprowadziła w obszarach swoich kompetencji debatę orientacyjną na temat pięciu wniosków zawartych w pakiecie „Gotowi na 55”, w tym wniosku dotyczącego LULUCF.
6. W dniu 13 maja 2022 r. Komitet Stałych Przedstawicieli (Coreper) omówił wniosek na podstawie noty prezydencji⁴, aby przedstawić wytyczne do dalszych prac.
7. Na szczeblu grupy roboczej prezydencja francuska kontynuowała analizę wniosku na ośmiu posiedzeniach Grupy Roboczej ds. Środowiska. Na ostatnim posiedzeniu w dniu 3 czerwca 2022 r. grupa robocza przeanalizowała trzeci zmieniony kompromisowy tekst prezydencji⁵.
8. Coreper przeanalizował kompromisowy tekst prezydencji w dniu 15 czerwca 2022 r., a następnie – w dniu 22 czerwca 2022 r.⁶ – omówił nowy wniosek kompromisowy zawierający niewielkie dostosowania, z myślą o przygotowaniu dyskusji Rady ds. Środowiska na temat tego dossier na posiedzeniu w dniu 28 czerwca 2022 r.
9. Najnowszy kompromisowy tekst prezydencji, odpowiadający wersji tekstu analizowanej przez Coreper w dniu 22 czerwca 2022 r., znajduje się w załączniku do niniejszej noty.

² Dok. 14585/21.

³ Dok. 6668/2/22 REV 2.

⁴ Dok. 8733/22.

⁵ Dok. 7985/3/22 REV 3.

⁶ Dok. 9906/22 oraz 10330/1/22 REV 1.

II. GŁÓWNE ELEMENTY KOMPROMISOWEGO TEKSTU PREZYDENCJI

10. W porównaniu z wnioskiem Komisji kompromisowy tekst prezydencji proponuje utrzymanie ogólnego unijnego celu pochłaniania netto w 2030 r. wynoszącego 310 Mt ekwiwalentu CO₂ w sektorze LULUCF na niezmiennym poziomie, co spotkało się z szerokim poparciem delegacji. Jeżeli chodzi o cele krajowe, w tekście kompromisowym utrzymano również podział celów zaproponowany przez Komisję. Aby uwzględnić obawy wielu delegacji dotyczące nieodłącznej zmienności sektora LULUCF w poszczególnych latach oraz przewidywalności celów, prezydencja proponuje jednak istotne zmiany w odniesieniu do procesu zgodności. Mają one pomóc państwom członkowskim w osiągnięciu ich odpowiednich celów przy jednoczesnym utrzymaniu poziomu ambicji. Główne aspekty propozycji kompromisowej przedstawiono poniżej.

a) Przedstawienie celów i ścieżki liniowej (art. 4, motywy 5 i 6), korekta techniczna (art. 4 i 14, motywy 13a i 13b)

- W tekście kompromisowym zaproponowano pięcioletni budżet na emisje lub pochłanianie netto w latach 2026–2030, zastępujący wiążące cele roczne na lata 2026–2029, przy jednoczesnym utrzymaniu obowiązku osiągnięcia celów krajowych na 2030 r. Prezydencja uważa, że osiągnięcie celu na 2030 r. jako punktu docelowego na koniec okresu 2026–2030 na szczeblu każdego państwa członkowskiego ma zasadnicze znaczenie dla zagwarantowania wspólnego osiągnięcia celu wynoszącego -310 Mt, który stanowi sumę celów krajowych na 2030 r. Proponuje się również wyrażenie celów krajowych w kategoriach względnych, aby zwiększyć ich przewidywalność i przejrzystość, usuwając potrzebę korekty technicznej w celu kontrolowania celów państw członkowskich.

- Prezydencja podtrzymuje zaproponowane przez Komisję ustalenie ścieżki na lata 2026–2030 na podstawie danych z lat 2021, 2022 i 2023, uznając, że propozycja ta stanowi równowagę między przewidywalnością a wykorzystaniem najnowszych danych.

b) Zarządzanie celami (art. 13c)

Wiele delegacji skrytykowało zaproponowany przez Komisję mechanizm zarządzania celami określony w art. 13c. W następstwie dyskusji na temat różnych wariantów prezydencja utrzymała w swoim kompromisowym wniosku skreślenie art. 13c na lata 2026–2030 bez ponownego wprowadzenia art. 9 rozporządzenia w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego, zauważając, że wariant ten utrzymuje prawnie wiążący charakter celów LULUCF.

c) Ogólna elastyczność (art. 12 ust. 3)

W kompromisowym tekście prezydencji utrzymano zniesienie możliwości umieszczania jednostek emisji LULUCF w rezerwie między dwoma okresami zgodności (2021–2025 i 2026–2030), zgodnie z propozycją Komisji. Prezydencja uważa wręcz, że skreślenie tego przepisu jest podstawową gwarancją integralności środowiskowej ze względu na konieczność uniknięcia nagromadzenia jednostek emisji LULUCF pod koniec drugiego okresu, które utrudniłoby osiągnięcie celu -310 Mt.

d) Dodatkowy mechanizm elastyczności związany z wpływem na klimat i odsetkiem gleb organicznych (art. 13b ust. 6, motyw 12a)

W odpowiedzi na obawy kilku delegacji dotyczące trudności w osiągnięciu ich celów ze względu na niekontrolowane zjawiska prezydencja proponuje stworzenie – na podstawie obiektywnych i mierzalnych kryteriów i wskaźników – dodatkowej elastyczności związanej z wpływem na klimat i glebami organicznymi. Ponadto, aby móc skorzystać z tej elastyczności, zainteresowane państwa członkowskie muszą przedstawić Komisji dowody, w oparciu o jasno określoną metodykę.

e) Warunki związane z wykorzystaniem mechanizmu elastyczności w zakresie użytkowania gruntów (art. 13b, załącznik VII)

- wzrost udziału w nadwyżce pochłaniania netto w latach 2021–2025, który Komisja może wziąć pod uwagę przy ocenie, czy Unia osiągnęła swój cel na 2030 r., z 20 do 40 %;
- automatyczne uruchomienie elastyczności na podstawie określonych z góry jasnych kryteriów;
- usunięcie ograniczenia przewidzianego w art. 13b ust. 4, aby umożliwić jedynie kompensowanie pochłaniaczy rozliczonych jako emisje w stosunku do celu danego państwa członkowskiego;
- skreślenie warunków dotyczących uprzedniego wyczerpania elastyczności przewidzianych w art. 12 ust. 2 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego w odniesieniu do stosowania art. 13b.

Prezydencja proponuje również utrzymanie podziału na dwie równe części maksymalnej kwoty mechanizmu elastyczności przewidzianego w załączniku VII, aby zagwarantować osiągnięcie unijnego celu -310.

f) Uwzględnienie zjawisk katastrofalnych (art. 10 i 13b i motyw 9)

Proponuje się ponowne wprowadzenie art. 10 (który został skreślony we wniosku Komisji) na lata 2026–2030. Jednakże w przypadku zastosowania tego artykułu przez państwo członkowskie, nie będzie ono mogło odwołać się do kompensacji w odniesieniu do zjawisk katastrofalnych przewidzianej w art. 13b ust. 5.

e) Ramy na okres po 2030 r. (art. 17, motyw 9a)

Zdecydowana większość delegacji uznała wprowadzenie celów na okres po 2030 r. i utworzenie filaru AFOLU za przedwczesne w kontekście przedmiotowego przeglądu rozporządzenia. Prezydencja proponuje zatem włączenie tych kwestii do przeglądu przewidzianego w art. 17. W swojej ocenie wykonalności celu, jakim jest wspólne osiągnięcie neutralności klimatycznej w Unii do 2035 r. w sektorze AFOLU, Komisja powinna również uwzględnić skutki struktury wiekowej lasów, w tym skutki związane z zajmowaniem gruntów i z okolicznościami wynikającymi z okresów trwania wojny i okolicznościami powojennymi.

f) Monitorowanie i sprawozdawczość (załącznik III)

Biorąc pod uwagę krytykę wyrażoną przez wiele delegacji, kompromisowa propozycja prezydencji przewiduje złagodzenie wymogów w zakresie monitorowania i sprawozdawczości, w szczególności poprzez wprowadzenie opcjonalności przyjęcia metody poziomu 3 od 2026 r., a także wykazu gruntów, które mają być monitorowane.

g) Produkcja bioenergii z wychwytywaniem i składowaniem dwutlenku węgla (CBCS) (motyw 10a)

Biorąc pod uwagę, jak ważne jest opracowanie zrównoważonych rozwiązań w zakresie pochłaniania dwutlenku węgla w celu osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r., prezydencja proponuje odnieść się do tej kwestii w nowym motywie, wspominając o roli rozwiązań technologicznych, takich jak produkcja bioenergii z wychwytywaniem i składowaniem dwutlenku węgla.

III. STAN PRAC

11. Podczas dyskusji na forum Coreperu w dniu 22 czerwca 2022 r. znaczna większość delegacji wyraziła poparcie dla najnowszego kompromisowego tekstu prezydencji. Kilka delegacji zgłosiło jednak zastrzeżenia do konkretnych punktów tekstu.
12. Na podstawie przeprowadzonych dotychczas dyskusji prezydencja uważa, że jej najnowszy tekst kompromisowy zapewnia równowagę między różnymi stanowiskami delegacji. Prezydencja jest zdania, że ogólny kompromis pozwala na zapewnienie wystarczającej elastyczności, by pomóc państwom członkowskim osiągnąć ich cele do 2030 r., przy jednoczesnym utrzymaniu integralności środowiskowej rozporządzenia.

IV. PODSUMOWANIE

13. W związku z powyższym Rada (ds. Środowiska) proszona jest o zatwierdzenie tekstu przedstawionego w załączniku do niniejszej noty z myślą o osiągnięciu porozumienia w sprawie podejścia ogólnego, które stanowić będzie podstawę przyszłych negocjacji z Parlamentem Europejskim w sprawie wniosku Komisji w ramach zwykłej procedury ustawodawczej.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/841 w odniesieniu do zakresu stosowania, uproszczenia przepisów dotyczących zgodności i określenia celów państw członkowskich na 2030 r. oraz rozporządzenie (UE) 2018/1999 w odniesieniu do poprawy monitorowania, sprawozdawczości, śledzenia postępów i przeglądu

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁷,
uwzględniając opinię Komitetu Regionów⁸,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

⁷ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁸ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

- (1) Porozumienie paryskie, przyjęte w grudniu 2015 r. w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), weszło w życie w listopadzie 2016 r. („porozumienie paryskie”). Jego strony uzgodniły realizację celu polegającego na utrzymaniu wzrostu średniej temperatury na świecie do wartości znacznie niższej niż 2 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej i kontynuacji wysiłków w celu ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej.
- (2) Stawianie czoła wyzwaniom związanym z klimatem i środowiskiem oraz osiągnięcie celów porozumienia paryskiego leży u podstaw komunikatu pt. „Europejski Zielony Ład”, przyjętego przez Komisję w dniu 11 grudnia 2019 r.⁹ Konieczność realizacji celów i znaczenie Europejskiego Zielonego Ładu wzrosły dodatkowo w świetle bardzo poważnych skutków pandemii COVID-19 dla zdrowia i dobrobytu gospodarczego obywateli Unii.
- (3) W zaktualizowanym, ustalonym na szczeblu krajowym zobowiązaniu do redukcji emisji, które zostało przedłożone Sekretariatowi UNFCCC w dniu 17 grudnia 2020 r., Unia zobowiązała się do zmniejszenia do 2030 r. ogólnounijnych emisji gazów cieplarnianych netto o co najmniej 55 % poniżej poziomów z 1990 r.¹⁰

⁹ COM(2019)640 final.

¹⁰ https://www4.unfccc.int/sites/ndcstaging/PublishedDocuments/European%20Union%20First/EU_NDC_Submission_December%202020.pdf

- (4) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119¹¹ Unia zapisała w prawodawstwie cel osiągnięcia neutralności klimatycznej w całej gospodarce do 2050 r. Rozporządzenie to ustanawia również wiążące zobowiązanie Unii do ograniczenia do 2030 r. emisji gazów cieplarnianych netto (emisje po odliczeniu pochłaniania) o co najmniej 55 % poniżej poziomów z 1990 r. Oczekuje się, że do osiągnięcia tego celu przyczynią się wszystkie sektory gospodarki, w tym sektor użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa. Wkład pochłaniania netto w realizację unijnego celu klimatycznego na 2030 r. jest ograniczony do 225 mln ton ekwiwalentu CO₂. W kontekście rozporządzenia (UE) 2021/1119 Komisja potwierdziła w odpowiednim oświadczeniu swój zamiar zaproponowania zmiany rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841¹² zgodnie z ambitnym celem zwiększenia pochłaniania dwutlenku węgla netto do poziomu powyżej 300 mln ton ekwiwalentu CO₂ w sektorze użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa do 2030 r.
- (5) Aby przyczynić się do realizacji zwiększonego celu, jakim jest ograniczenie emisji netto gazów cieplarnianych z co najmniej 40 % do co najmniej 55 % poniżej poziomów z 1990 r., dla każdego państwa członkowskiego należy określić wiążące cele dotyczące zwiększenia pochłaniania gazów cieplarnianych netto w sektorze użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa w okresie od 2026 r. do 2030 r., dzięki czemu zostanie osiągnięty cel pochłaniania netto wynoszący 310 mln ton ekwiwalentu CO₂ w całej Unii w 2030 r. Metoda stosowana do ustalania krajowych celów na 2030 r. powinna uwzględniać lukę między celem unijnym a średnimi emisjami i pochłanianiem gazów cieplarnianych z lat 2016, 2017 i 2018, zgłoszonymi przez każde państwo członkowskie podczas przekazywania w 2020 r., oraz odzwierciedlać obecne wyniki sektora użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa w zakresie łagodzenia zmiany klimatu, a także udział każdego państwa członkowskiego w powierzchni gruntów zarządzanych w Unii, z uwzględnieniem zdolności tego państwa członkowskiego do poprawy wyników w tym sektorze poprzez praktyki gospodarowania gruntami lub zmiany sposobu użytkowania gruntów, które przynoszą korzyści klimatowi i różnorodności biologicznej.

¹¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. ustanawiające ramy na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

¹² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 1).

- (6) Wiążące cele dotyczące zwiększenia ambicji w zakresie emisji i pochłaniania netto gazów cieplarnianych należy określić dla każdego państwa członkowskiego za pomocą ścieżki liniowej. Ścieżka ta powinna mieć początek w 2022 r. na średnim poziomie emisji gazów cieplarnianych zgłoszonym przez dane państwo członkowskie w latach 2021, 2022 i 2023, a kończyć się w 2030 r. na celu określonym dla tego państwa członkowskiego. Aby zapewnić wspólne osiągnięcie unijnego celu na 2030 r., przy jednoczesnym uwzględnieniu zmienności między poszczególnymi latami emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w sektorze użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa, należy dla każdego państwa członkowskiego w uzupełnieniu krajowego celu na 2030 r. ustanowić zobowiązanie do osiągnięcia sumy emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych netto w okresie od 2026 r. do 2030 r. („budżet 2026–2030”).
- (7) W komunikacie z dnia 17 września 2020 r. pt. „Ambitniejszy cel klimatyczny Europy do 2030 r.”¹³ określono wariant połączenia emisji gazów cieplarnianych innych niż CO₂ pochodzących z sektora rolnictwa z pochłanianiem netto w sektorze użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa, tworząc w ten sposób nowo uregulowany sektor gruntów. Takie połączenie może sprzyjać synergii między działaniami łagodzącymi podejmowanymi w sektorze gruntów oraz umożliwić bardziej zintegrowane kształtowanie i wdrażanie polityki na szczeblu krajowym i unijnym. W tym celu należy wzmocnić zobowiązanie państw członkowskich do przedkładania zintegrowanych planów łagodzenia zmiany klimatu w sektorze gruntów.

¹³ COM(2020)562 final.

- (8) Sektor gruntów, który łączy sektor użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa oraz emisje z sektora rolnictwa inne niż CO₂, może szybko stać się neutralny dla klimatu do 2035 r. w sposób racjonalny pod względem kosztów, a następnie pochłaniać więcej gazów cieplarnianych niż generować ich emisji. Zbiorowe zobowiązanie mające na celu osiągnięcie neutralności klimatycznej w sektorze gruntów w 2035 r. na szczeblu UE może zapewnić niezbędną pewność planowania, aby w krótkim czasie pobudzać związane z gruntami działania łagodzące, uwzględniając fakt, że tego rodzaju działania mogą potrwać wiele lat, zanim przyniosą pożądane wyniki w zakresie łagodzenia zmiany klimatu. Ponadto przewiduje się, że w 2050 r. sektor gruntów stanie się największym sektorem w profilu strumienia gazów cieplarnianych w UE. W związku z tym szczególnie ważne jest utrzymanie tego sektora na ścieżce, która może skutecznie doprowadzić do osiągnięcia zerowych emisji gazów cieplarnianych netto do 2050 r. A zatem, nie później niż sześć miesięcy po pierwszym globalnym przeglądzie uzgodnionym na mocy art. 14 porozumienia paryskiego Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające ocenę potrzeby i wykonalności włączenia do zakresu stosowania rozporządzenia (UE) 2018/841 emisji gazów cieplarnianych innych niż CO₂ pochodzących z rolnictwa, a także ocenę potrzeby i wykonalności dążenia do celu, jakim jest osiągnięcie neutralności klimatycznej w odniesieniu do ogólnounijnych emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w sektorze gruntów do 2035 r., oraz – w oparciu o tę ocenę – ponownie zalecić Unii i państwom członkowskim podjęcie niezbędnych środków, aby umożliwić wspólne osiągnięcie takiego celu na 2035 r.

- (9) Zasady rozliczania określone w art. 6, 7 i 8 rozporządzenia (UE) 2018/841 zostały opracowane w celu określenia zakresu, w jakim wyniki dotyczące łagodzenia zmiany klimatu w sektorze użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa mogą przyczynić się do osiągnięcia unijnego celu redukcji emisji gazów cieplarnianych netto o 40 % do 2030 r., który jednak nie obejmował sektora użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa. W celu uproszczenia ram regulacyjnych dla tego sektora obecnie obowiązujące zasady rozliczania nie powinny mieć zastosowania po 2025 r., a zgodność z krajowymi celami państw członkowskich powinna być weryfikowana na podstawie zgłoszonych emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych. Zapewnia to spójność metodologiczną z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁴, rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁵ (UE) 2018/842 oraz z nowym celem redukcji emisji gazów cieplarnianych netto o co najmniej 55 %, który obejmuje również sektor użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa. Państwa członkowskie powinny jednak nadal móc korzystać z ograniczonej możliwości wyłączenia emisji wynikających ze zjawisk katastrofalnych ze swoich rozliczeń w ramach LULUCF w okresie od 2026 r. do 2030 r.

¹⁴ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32), zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/410 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia racjonalnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych oraz decyzję (UE) 2015/1814 (Dz.U. L 76 z 19.3.2018, s. 3).

¹⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26).

- (9a) Struktura wiekowa lasów została uwzględniona w rozporządzeniu (UE) 2018/841 w ramach obliczania poziomów referencyjnych dla lasów. Aby uprościć ramy regulacyjne, należy zaprzestać stosowania poziomów referencyjnych dla lasów do celów oceny zgodności w okresie od 2026 r. do 2030 r. Choć pewne elastyczności przewidziane w niniejszym rozporządzeniu rozwiążą problem związany ze strukturą wiekowej lasów, to kwestia ta w dalszym ciągu budzi niepokój, ponieważ w pewnych okolicznościach jej skutki mogą z czasem się nasilać. W związku z tym, w kontekście sprawozdania przedkładanego w ramach przeglądu rozporządzenia (UE) 2018/841, Komisja powinna zwrócić szczególną uwagę na skutki struktury wiekowej lasów, w tym w sytuacji gdy są one powiązane z okolicznościami wynikającymi z okresów trwania wojny i okolicznościami powojennymi. Sprawozdanie mogłoby koncentrować się na różnych sposobach uwzględnienia tych skutków – w sposób prosty, rzetelny i przejrzysty oraz w oparciu o solidne podstawy naukowe – w rozporządzeniu (UE) 2018/841.
- (10) Aby zwiększyć pochłanianie gazów cieplarnianych, indywidualni rolnicy lub zarządcy lasów potrzebują bezpośredniej zachęty do magazynowania większej ilości dwutlenku węgla na swoich gruntach i w swoich lasach. W okresie do 2030 r. należy w coraz większym stopniu wdrażać nowe modele biznesowe oparte na zachętach do prowadzenia upraw sprzyjających pochłanianiu dwutlenku węgla przez glebę i na certyfikacji pochłaniania dwutlenku węgla. Takie zachęty i modele biznesowe doprowadzą do skuteczniejszego łagodzenia zmiany klimatu w biogospodarce, w tym poprzez wykorzystanie trwałych pozyskanych produktów drzewnych, przy pełnym poszanowaniu zasad ekologicznych wspierających różnorodność biologiczną i gospodarkę o obiegu zamkniętym. W związku z tym oprócz pozyskanych produktów drzewnych należy wprowadzić nowe kategorie produktów akumulujących węgiel. Nowe modele biznesowe, praktyki rolnicze i gospodarowania gruntami mające na celu zwiększenie pochłaniania przyczyniają się do zrównoważonego rozwoju terytorialnego i wzrostu gospodarczego na obszarach wiejskich. Stwarzają one również możliwości tworzenia nowych miejsc pracy i zachęcają do odpowiednich szkoleń, przekwalifikowywania się i podnoszenia kwalifikacji.

- (10a) Aby osiągnąć cel neutralności klimatycznej do 2050 r., a następnie dążyć do osiągnięcia ujemnych emisji, sprawą najwyższej wagi jest konsekwentne zapewnianie ciągłego zwiększania pochłaniania gazów cieplarnianych w Unii przy jednoczesnym zachowaniu trwałości. Istnieje prawdopodobieństwo, że do zwiększenia pochłaniania dwutlenku węgla i zapewnienia ujemnych emisji w całej Unii w dłuższym okresie konieczne będą takie rozwiązania techniczne, jak produkcja bioenergii z wychwytywaniem i składowaniem dwutlenku węgla (BECCS). Wszelkie przyszłe decyzje polityczne dotyczące włączenia usuwania dwutlenku węgla za pomocą rozwiązań technicznych, takich jak BECCS, do ram sprawozdawczości i rozliczania na mocy niniejszego rozporządzenia wymagałyby jednak, jako niezbędnego warunku wstępnego, rzetelnej i wiarygodnej definicji usuwania dwutlenku węgla zapewniającej gwarancje pod względem integralności środowiskowej. W związku z tym po ustanowieniu takich ram regulacyjnych w drodze aktu ustawodawczego w sprawie certyfikacji usuwania dwutlenku węgla, właściwe będzie przeanalizowanie takiego włączenia w celu uzupełnienia ram dotyczących produktów do składowania dwutlenku węgla oraz zapewnienia niezbędnych długoterminowych zachęt do wychwytywania i składowania biogenicznych emisji CO₂ pochodzących z elektrowni i zakładów przemysłowych opartych na biomasie.
- (11) Biorąc pod uwagę specyfikę sektora użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa w każdym państwie członkowskim, a także fakt, że państwa członkowskie muszą zwiększyć swoje wyniki, aby osiągnąć wiążące cele krajowe, należy pozostawić do dyspozycji państw członkowskich szereg możliwości elastyczności, w tym handel nadwyżkami i rozszerzenie elastyczności specyficznej dla lasów, przy jednoczesnym poszanowaniu integralności środowiskowej celów.

- (12) W 2032 r. państwa członkowskie powinny mieć dostęp do alternatywnych przepisów dotyczących zjawisk katastrofalnych (abiotycznych i biotycznych), takich jak pożary, szkodniki, burze, ekstremalne zdarzenia powodziowe i długotrwałe okresy suszy, aby rozwiązać problem niepewności wynikającej z procesów naturalnych lub ze zmiany klimatu w sektorze użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa, pod warunkiem że nie zastosowały one przepisów art. 10 ust. 1a niniejszego rozporządzenia, wyczerpały wszystkie inne dostępne im możliwości elastyczności, wprowadziły odpowiednie środki w celu zmniejszenia podatności swoich gruntów na takie zjawiska oraz że w odniesieniu do tego sektora zakończono realizację unijnego celu na 2030 r.
- (12a) Należy stworzyć dodatkowy mechanizm elastyczności, aby uwzględnić rozproszone i długotrwałe skutki zmiany klimatu, w przeciwieństwie do zjawisk katastrofalnych, które – ze swojej natury – mają bardziej tymczasowy charakter i bardziej ograniczony zasięg geograficzny. Ten mechanizm elastyczności powinien również umożliwiać uwzględnianie skutków odziedziczonych wynikających z dotychczasowych środków w zakresie zarządzania w związku z odsetkiem gleb organicznych na gruntach zarządzanych, który w kilku państwach członkowskich jest wyjątkowo wysoki w porównaniu ze średnią unijną. Mechanizm ten powinien być opierać się na niewykorzystanych kwotach określonych w załączniku VIII w okresie od 2021r. do 2030 r. Mechanizm elastyczności powinien być udostępniany po przedłożeniu Komisji przez zainteresowane państwa członkowskie dowodów opartych na najlepszej dostępnej wiedzy naukowej oraz obiektywnych, mierzalnych i porównywalnych wskaźnikach, takich jak wskaźnik suchości w rozumieniu Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zwalczania pustynnienia, zdefiniowany jako stosunek średnich rocznych opadów i średniej rocznej ewapotranspiracji. Przydziału elastyczności między państwa członkowskie należy dokonywać, w świetle przedłożonych dowodów, na podstawie stosunku między kwotą 50 Mt CO₂ dostępną na potrzeby mechanizmu elastyczności a łączną kwotą wnioskowaną przez te państwa członkowskie.
- (13) *skreślony*
- (13a) W odniesieniu do państw członkowskich, które ulepszają swoją metodykę obliczania emisji i pochłaniania, należy wprowadzić pojęcie korekty technicznej. W celu poszanowania integralności środowiskowej do danych z wykazu emisji gazów cieplarnianych takiego państwa członkowskiego należy dodać korektę techniczną w celu neutralizacji skutku zmiany metody oceny zbiorowej realizacji unijnego celu na 2030 r.

- (13b) Wykazy gazów cieplarnianych ulegną poprawie dzięki zwiększonemu wykorzystaniu technologii monitorowania i dzięki lepszej wiedzy. Na przykład następujące kwestie mogą spowodować korektę techniczną: ulepszone modele, zmiany w metodach sprawozdawczości, nowe dane lub korekty błędów; włączenie nowych rezerwuarów węgla lub gazów; rekalkulacja danych historycznych, takich jak aktualizacje lub okresowe uzupełnianie inwentaryzacji stanu lasu; zastąpienie założeń rzeczywistymi danymi, na przykład przy uwzględnianiu zmienności klimatu; włączenie nowych elementów, takich jak produkty składowania dwutlenku węgla i zjawiska katastrofalne (na przykład odpowiednie poziomy tła i margines).
- (14) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania przepisów rozporządzenia (UE) 2018/841 dotyczących określenia rocznych emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych ustanowionych na podstawie trajektorii liniowej dla każdego roku w okresie od 2026 r. do 2030 r. dla państw członkowskich, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011¹⁶.
- (15) Aby określić cele netto w zakresie pochłaniania gazów cieplarnianych dla państw członkowskich na okres od 2026 r. do 2030 r. Komisja powinna przeprowadzić kompleksowy przegląd w celu zweryfikowania danych z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2021, 2022 i 2023. W tym celu, oprócz kompleksowych przeglądów, które Komisja ma przeprowadzić w 2027 r. i 2032 r., należy przeprowadzić kompleksowy przegląd zgodnie z art. 38 rozporządzenia (UE) 2018/1999 w 2025 r.
- (15a) Wartości dla każdego państwa członkowskiego dotyczące zwarcia drzewostanu zawarte w załączniku II do rozporządzenia (UE) 2018/841 powinny być dostosowane do wartości zgłoszonych UNFCCC lub przewidywalnych aktualizacji tych wartości.

¹⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (16) Ze względu na zmianę celów opartych na sprawozdawczości emisje i pochłanianie gazów cieplarnianych należy oszacować z większą dokładnością. Ponadto komunikat Komisji w sprawie unijnej strategii na rzecz ochrony bioróżnorodności na 2030 r.¹⁷, strategia „od pola do stołu” na rzecz sprawiedliwego, zdrowego i przyjaznego dla środowiska systemu żywnościowego¹⁸, strategia leśna UE¹⁹, zmieniona dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001²⁰ oraz komunikat Komisji pt. „Budując Europę odporną na zmianę klimatu - nowa Strategia w zakresie przystosowania do zmiany klimatu”²¹ będą wymagały ściślejszego monitorowania gruntów, co przyczyni się do ochrony i zwiększenia odporności pochłaniania dwutlenku węgla w oparciu o zasoby przyrody w całej Unii. Należy zmodernizować monitorowanie i sprawozdawczość w zakresie emisji i pochłaniania, w stosownych przypadkach wykorzystując zaawansowane technologie dostępne w ramach programów unijnych, takich jak Copernicus, oraz dane cyfrowe gromadzone w ramach wspólnej polityki rolnej, stosując innowację w postaci dwojakiej transformacji ekologicznej i cyfrowej.
- (17) Na emisje gazów cieplarnianych i ich sekwestrację będą miały wpływ oczekiwane spowodowane działalnością człowieka zmiany w wykorzystaniu środowiska morskiego i słodkowodnego, np. planowana ekspansja energii morskiej, potencjalny wzrost produkcji akwakultury oraz rosnący poziom ochrony przyrody mający umożliwić realizację celów unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej. Obecnie te emisje i pochłanianie nie są ujęte w standardowych tabelach sprawozdawczych UNFCCC. Podczas przeprowadzania przeglądu zgodnie z art. 17 ust. 2 niniejszego rozporządzenia i po przyjęciu metodyki sprawozdawczości Komisja rozważy przedstawienie sprawozdania na temat postępów, wykonalności analizy i wpływu rozszerzenia zakresu sprawozdawczości na środowisko morskie i słodkowodne w oparciu o najnowsze dowody naukowe dotyczące tych przepływów.

¹⁷ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Unijna strategia na rzecz bioróżnorodności 2030 – Przywracanie przyrody do naszego życia (COM(2020) 380 final).

¹⁸ COM/2020/381 final.

¹⁹ *skreślony*

²⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82).

²¹ COM/2021/82 final.

(17a) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, w szczególności dostosowanie – w świetle Europejskiego prawa o klimacie – zobowiązań państw członkowskich w zakresie sektora LULUCF, które przyczyniają się do osiągnięcia celów porozumienia paryskiego oraz redukcji emisji gazów cieplarnianych w okresie od 2021 r. do 2030 r., nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(18) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenia (UE) 2018/841 oraz (UE) 2018/1999,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) 2018/841 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące:

- a) zobowiązań państw członkowskich w sektorze użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa, które przyczyniają się do osiągnięcia celów porozumienia paryskiego i osiągnięcia unijnego celu redukcji emisji gazów cieplarnianych w okresie od 2021 r. do 2025 r.;
- b) rozliczania emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w sektorze użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa oraz kontroli przestrzegania przez państwa członkowskie zobowiązań, o których mowa w lit. a), w okresie od 2021 r. do 2025 r.;

- c) unijnego celu na 2030 r. w zakresie pochłaniania gazów cieplarnianych netto w sektorze użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa;
 - d) celów pochłaniania gazów cieplarnianych netto w sektorze użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa dla państw członkowskich w okresie od 2026 r. do 2030 r.”;
- 2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych wymienionych w sekcji A załącznika I, zgłoszonych zgodnie z art. 26 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999²² i występujących na terytoriach państw członkowskich w okresie od 2021 r. do 2025 r. w którejkolwiek z następujących kategorii rozliczania gruntów:
- a) użytkowane grunty zgłoszone jako grunty uprawne, grunty trawiaste, tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty, które zostały przekształcone w grunty leśne („grunty zalesione”);
 - b) użytkowane grunty zgłoszone jako grunty leśne przekształcone w grunty uprawne, grunty trawiaste, tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty („grunty wylesione”);
 - c) użytkowane grunty zgłoszone jako jedno z poniższych („zarządzane grunty uprawne”):
 - (i) grunty uprawne pozostające gruntami uprawnymi;
 - (ii) grunty trawiaste, tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty przekształcone w grunty uprawne;
 - (iii) grunty uprawne przekształcone w tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty;

²² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (UE) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1).

- d) użytkowane grunty zgłoszone jako jedno z poniższych („zarządzane grunty trawiaste”):
 - (i) grunty trawiaste pozostające gruntami trawiastymi;
 - (ii) grunty uprawne, tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty przekształcone w grunty trawiaste;
 - (iii) grunty trawiaste przekształcone w tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty;
- e) użytkowane grunty zgłoszone jako grunty leśne pozostające gruntami leśnymi („zarządzane grunty leśne”);
- f) w przypadku gdy państwo członkowskie powiadomiło Komisję o zamiarze włączenia takiego użytkowania gruntów do zakresu swoich zobowiązań zgodnie z art. 4 ust. 1 do dnia 31 grudnia 2020 r., użytkowanie gruntów zgłoszone jako jedno z poniższych („zarządzane tereny podmokłe”):
 - tereny podmokłe pozostające terenami podmokłymi;
 - grunty zabudowane lub inne grunty przekształcone w tereny podmokłe;
 - tereny podmokłe przekształcone w grunty zabudowane lub inne grunty.

2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych wymienionych w sekcji A załącznika I, zgłoszonych zgodnie z art. 26 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 i występujących na terytoriach państw członkowskich w okresie od 2026 r. do 2030 r. w którejkolwiek z następujących kategorii sprawozdawczych lub sektorów dotyczących gruntów:

- a) grunty leśne;
- b) grunty uprawne;
- c) grunty trawiaste;
- d) tereny podmokłe;
- e) grunty zabudowane;
- f) inne grunty;
- g) pozyskane produkty drzewne;

- h) inne;
- i) depozycja atmosferyczna;
- j) wymywanie azotu i jego odpływ.”;

2a) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) »zjawiska katastrofalne« oznaczają wszelkie nieantropogeniczne zdarzenia lub okoliczności, które prowadzą do znacznych emisji w sektorze użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa i których występowanie leży poza kontrolą odpowiedniego państwa członkowskiego, oraz których skutków dane państwo członkowskie obiektywnie nie jest w stanie znacząco ograniczyć nawet po ich wystąpieniu.”;

b) dodaje się punkt w brzmieniu:

„11) »zmiana klimatu« oznacza zmiany w klimacie spowodowane pośrednio lub bezpośrednio działalnością człowieka, która zmienia skład atmosfery ziemskiej i która jest odróżniana od naturalnej zmienności klimatu obserwowanej w porównywalnych okresach.”;

3) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Zobowiązania i cele

1. W okresie od 2021 r. do 2025 r., z uwzględnieniem elastyczności przewidzianej w art. 12, 13 i 13a oraz przy zastosowaniu art. 10 ust. 1, każde państwo członkowskie zapewnia, aby emisje gazów cieplarnianych nie przewyższały ich pochłaniania, co oblicza się jako sumę całkowitych emisji i całkowitego pochłaniania na jego terytorium we wszystkich kategoriach rozliczania gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 1.

2. Unijny cel na 2030 r. w zakresie pochłaniania gazów cieplarnianych netto wynosi 310 mln ton ekwiwalentu CO₂ jako suma wartości emisji i pochłaniania netto gazów cieplarnianych w poszczególnych państwach członkowskich w 2030 r. określonych w kolumnie D w załączniku IIa i opiera się na średniej przedłożonych w 2020 r. danych z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2016, 2017 i 2018.

Każde państwo członkowskie zapewnia, z uwzględnieniem elastyczności przewidzianej w art. 12 i 13b oraz przy zastosowaniu art. 10 ust. 1a, aby roczna suma jego emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych na jego terytorium i we wszystkich kategoriach sprawozdawczych dotyczących gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a)–j), w porównaniu ze średnią przedłożonych w 2032 r. danych z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2016, 2017 i 2018, nie przekraczała w 2030 r. celu określonego dla tego państwa członkowskiego w kolumnie C w załączniku IIa.

Dodatkowo, każde państwo członkowskie zapewnia, aby – z uwzględnieniem elastyczności przewidzianej w art. 12 i 13b oraz przy zastosowaniu art. 10 ust. 1a – suma różnic w każdym roku w okresie od 2026 r. do 2030 r. między – z jednej strony – jego emisjami i pochłanianiem gazów cieplarnianych na jego terytorium oraz we wszystkich kategoriach sprawozdawczych dotyczących gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a)–j), a – z drugiej strony – średnią wartością przedłożonych w 2032 r. danych z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2021, 2022 i 2023 nie przekraczała budżetu na lata 2026–2030 zdefiniowanego jako suma różnic w każdym roku w okresie od 2026 r. do 2030 r. w odniesieniu do tego państwa członkowskiego między – z jednej strony – rocznymi wartościami dopuszczalnymi emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych dla tych lat, ustanowionymi na podstawie ścieżki liniowej do 2030 r., a – z drugiej strony – średnią wartością przedłożonych w 2025 r. danych z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2021, 2022 i 2023. Ścieżka liniowa państwa członkowskiego rozpoczyna się w 2022 r. od średniej wartości danych z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2021, 2022 i 2023, a jej punktem końcowym w 2030 r. jest wartość uzyskana przez dodanie wartości określonej dla tego państwa członkowskiego w kolumnie C załącznika IIa do średniej wartości danych z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2016, 2017 i 2018. Budżet na lata 2026–2030 określa się na podstawie danych z wykazów gazów cieplarnianych przedłożonych w 2025 r., a zgodność z tym budżetem ocenia się na podstawie danych z wykazów gazów cieplarnianych przedłożonych w 2032 r.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające roczne wartości oparte na ścieżce liniowej pochłaniania gazów cieplarnianych netto dla każdego państwa członkowskiego na każdy rok w okresie od 2026 r. do 2029 r. w przeliczeniu na tony ekwiwalentu CO₂. Te ścieżki krajowe opierają się na średnich danych z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2021, 2022 i 2023, zgłoszonych przez każde państwo członkowskie.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16a. Na użytek tych aktów wykonawczych Komisja dokonuje kompleksowego przeglądu najnowszych danych z krajowych wykazów za lata 2021, 2022 i 2023 przekazanych przez państwa członkowskie na podstawie art. 26 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2018/1999.”;

- 4) art. 6 ust. 1 i 2 otrzymuje brzmienie:

- „1. Państwa członkowskie rozliczają emisje i pochłanianie w odniesieniu do gruntów zalesionych i gruntów wylesionych obliczone jako całkowite emisje i całkowite pochłanianie dla każdego roku w okresie od 2021 r. do 2025 r.
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 5 ust. 3 i nie później niż w 2025 r., w przypadku gdy użytkowanie gruntów zostało przekształcone z gruntów uprawnych, gruntów trawiastych, terenów podmokłych, gruntów zabudowanych lub innych gruntów na grunty leśne, państwo członkowskie może, 30 lat po dacie tego przekształcenia, zmienić klasyfikację takich gruntów z kategorii gruntów przekształconych w grunty leśne na kategorię grunty leśne pozostające gruntami leśnymi, jeżeli taka zmiana jest należyście uzasadniona na podstawie wytycznych IPCC.”;

5) art. 7 ust. 1, 2 i 3 otrzymuje brzmienie:

- „1. Każde państwo członkowskie rozlicza emisje i pochłanianie w odniesieniu do zarządzanych gruntów uprawnych obliczone jako emisje i pochłanianie w okresie od 2021 r. do 2025 r. pomniejszone o pięciokrotność średnich rocznych emisji i pochłaniania państwa członkowskiego w odniesieniu do zarządzanych gruntów uprawnych w okresie bazowym od 2005 r. do 2009 r.
2. Każde państwo członkowskie rozlicza emisje i pochłanianie w odniesieniu do zarządzanych gruntów trawiastych obliczone jako emisje i pochłanianie w okresie od 2021 r. do 2025 r. pomniejszone o pięciokrotność średnich rocznych emisji i pochłaniania państwa członkowskiego w odniesieniu do zarządzanych gruntów trawiastych w okresie bazowym od 2005 r. do 2009 r.
3. W okresie od 2021 r. do 2025 r. każde państwo członkowskie, które włącza w zakres swojego zobowiązania zarządzane tereny podmokłe rozlicza emisje i pochłanianie w odniesieniu do zarządzanych terenów podmokłych obliczone jako emisje i pochłanianie w tym okresie pomniejszone o pięciokrotność średnich rocznych emisji i pochłaniania danego państwa członkowskiego w odniesieniu do zarządzanych terenów podmokłych w okresie bazowym od 2005 r. do 2009 r.”;

6) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Każde państwo członkowskie rozlicza emisje i pochłanianie w odniesieniu do zarządzanych gruntów leśnych obliczone jako emisje i pochłanianie w okresie od 2021 r. do 2025 r. pomniejszone o pięciokrotność poziomu referencyjnego dla lasów danego państwa członkowskiego.”;

b) ust. 3 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie przedkładają Komisji swoje krajowe plany rozliczania dla leśnictwa, w tym proponowany poziom referencyjny dla lasów, do dnia 31 grudnia 2018 r. dla okresu od 2021 r. do 2025 r.”;

- c) ust. 7, 8, 9 i 10 otrzymują brzmienie:
- „7. W razie potrzeby w oparciu o oceny techniczne i, w stosownych przypadkach, zalecenia techniczne, państwa członkowskie informują Komisję o swoich zmienionych proponowanych poziomach referencyjnych dla lasów do dnia 31 grudnia 2019 r. dla okresu od 2021 r. do 2025 r. Komisja publikuje proponowane poziomy referencyjne dla lasów przekazane jej przez państwa członkowskie.
8. Na podstawie proponowanych poziomów referencyjnych dla lasów przedłożonych przez państwa członkowskie, oceny technicznej przeprowadzonej na podstawie ust. 6 niniejszego artykułu oraz, w stosownych przypadkach, zmienionych proponowanych poziomów referencyjnych dla lasów przedłożonych na podstawie ust. 7 niniejszego artykułu Komisja przyjmuje zgodnie z art. 16 akty delegowane zmieniające załącznik IV w celu określenia poziomów referencyjnych dla lasów, które mają być stosowane przez państwa członkowskie w okresie od 2021 r. do 2025 r.
9. Jeżeli państwo członkowskie nie przedłoży Komisji swojego poziomu referencyjnego dla lasów w terminach określonych w ust. 3 niniejszego artykułu oraz, w stosownych przypadkach, w ust. 7 niniejszego artykułu, Komisja przyjmuje zgodnie z art. 16 akty delegowane zmieniające załącznik IV w celu określenia poziomu referencyjnego dla lasów, który ma być stosowany przez to państwo członkowskie w okresie od 2021 r. do 2025 r., na podstawie dowolnej oceny technicznej przeprowadzonej zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu.
10. Akty delegowane, o których mowa w ust. 8 i 9, przyjmuje się do dnia 31 października 2020 r. dla okresu od 2021 r. do 2025 r.”;
- 7) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:
- a) tytuł otrzymuje brzmienie:
- „Produkty akumulujące węgiel”;**

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 16 akty delegowane w celu zmiany ust. 1 niniejszego artykułu i załącznika V przez dodanie nowych kategorii produktów akumulujących węgiel, obok pozyskanych produktów drzewnych, w których występuje efekt sekwestracji węgla, na podstawie wytycznych IPCC przyjętych przez Konferencję Stron UNFCCC lub Konferencję Stron służącą jako spotkanie stron porozumienia paryskiego i przy zapewnieniu integralności środowiskowej.”;

8) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Na koniec okresu od 2021 r. do 2025 r. państwa członkowskie mogą wyłączyć ze swoich rozliczeń dotyczących gruntów zalesionych i zarządzanych gruntów leśnych emisje gazów cieplarnianych wynikające ze zjawisk katastrofalnych, które w dowolnym roku w latach od 2021 r. do 2025 r. przewyższają średnie emisje spowodowane przez zjawiska katastrofalne w okresie od 2001 r. do 2020 r., z wyjątkiem statystycznych wartości odstających (zwane dalej «poziomem tła»). Poziom tła jest obliczany zgodnie z niniejszym artykułem i załącznikiem VI.”;

aa) dodaje się następujący ust. 1a:

„1a. Na koniec okresu od 2026 r. do 2030 r. państwa członkowskie mogą wyłączyć ze swoich rozliczeń emisje gazów cieplarnianych wynikające ze zjawisk katastrofalnych w kategoriach sprawozdawczych dotyczących gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a)–j), które w dowolnym roku w latach od 2026 r. do 2030 r. przewyższają średnie emisje spowodowane przez zjawiska katastrofalne w okresie od 2001 r. do 2020 r., z wyjątkiem statystycznych wartości odstających (zwane dalej «poziomem tła»). Poziom tła jest obliczany zgodnie z niniejszym artykułem i załącznikiem VI.”;

b) ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„w okresie od 2021 r. do 2025 r. wyłącza z rozliczania do 2030 r. wszelkie późniejsze pochłanianie w odniesieniu do gruntów dotkniętych zjawiskami katastrofalnymi.”;

c) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku gdy państwo członkowskie stosuje ust. 1a:

- a) przedkłada ono Komisji informacje na temat poziomu tła dla wszystkich kategorii rozliczania gruntów oraz na temat danych i metod stosowanych zgodnie z załącznikiem VI; oraz
- b) w okresie od 2026 r. do 2030 r. wyłącza z rozliczania do 2030 r. wszelkie późniejsze pochłanianie w odniesieniu do gruntów dotkniętych zjawiskami katastrofalnymi.”;

9) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Elastyczność i zarządzanie”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

c) „1. Państwo członkowskie może zastosować:

a) elastyczność ogólną określoną w art. 12; oraz

b) aby spełnić zobowiązanie zawarte w art. 4, elastyczność określoną w art. 13 i 13b.

Oprócz elastyczności, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), Finlandia może zastosować dodatkowe kompensacje zgodnie z art. 13a.

Kwoty kompensacji wykorzystane w ramach mechanizmów elastyczności wymienionych w niniejszym ustępie z myślą o osiągnięciu celu na 2030 r., określonego w art. 4 ust. 2 akapit drugi, uwzględnia się w równoważnej wielkości przy zmniejszaniu deficytu w odniesieniu do budżetu na lata 2026–2030, o którym mowa w art. 4 ust. 2 akapit trzeci, do momentu zmniejszenia tego deficytu do zera. Kwot tych nie uwzględnia się jako dodatkowych nadwyżek w odniesieniu do budżetu na lata 2026–2030 określonych w art. 4 ust. 2 akapit trzeci, jeżeli budżet ten został już osiągnięty.”;

10) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

-a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

1. W przypadku gdy w okresie od 2021 r. do 2025 r. całkowite emisje przewyższają całkowite pochłanianie w danym państwie członkowskim lub, w okresie od 2026 r. do 2030 r., różnica między sumą emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych na terytorium państwa członkowskiego a celami określonymi dla tego państwa członkowskiego w art. 4 ust. 2 akapit trzeci niniejszego rozporządzenia jest dodatnia, a to państwo członkowskie postanowiło skorzystać z przysługującej mu elastyczności i wystąpiło o usunięcie rocznych limitów emisji na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/842, ilość usuniętych limitów emisji uwzględnia się w odniesieniu do wypełnienia przez to państwo członkowskie jego zobowiązania na podstawie art. 4 niniejszego rozporządzenia.
 2. W zakresie, w jakim w okresie od 2021 r. do 2025 r. całkowite pochłanianie przewyższa całkowite emisje w danym państwie członkowskim lub, w okresie od 2026 r. do 2030 r., różnica między sumą emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych na terytorium państwa członkowskiego a celami określonymi dla tego państwa członkowskiego w art. 4 ust. 2 akapit trzeci niniejszego rozporządzenia jest ujemna, i po odjęciu wszelkich ilości uwzględnionych na podstawie art. 7 rozporządzenia (UE) 2018/842, to państwo członkowskie może przenieść pozostałą ilość pochłaniania do innego państwa członkowskiego. Przeniesioną ilość uwzględnia się przy ocenie przestrzegania przez otrzymujące państwo członkowskie jego zobowiązania na podstawie art. 4 niniejszego rozporządzenia.”;
- a) uchyla się ust. 3;
- b) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:
- „5. Państwa członkowskie mogą wykorzystywać dochody uzyskane z przeniesienia na podstawie ust. 2 na przeciwdziałanie zmianie klimatu w Unii lub w państwach trzecich i informują Komisję o wszelkich tego rodzaju podjętych działaniach.

6. Przeniesienie na podstawie ust. 2 może następować w związku z projektem lub programem mającym na celu ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, który jest realizowany w sprzedającym państwie członkowskim i finansowany przez otrzymujące państwo członkowskie, pod warunkiem że nie występuje podwójne liczenie i zapewniona jest identyfikowalność.”;

11) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

Elastyczność dotycząca zarządzanych gruntów leśnych

1. W przypadku gdy w okresie od 2021 r. do 2025 r. w danym państwie członkowskim w kategoriach rozliczania gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 1, [rozliczanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem] całkowite emisje przewyższają całkowite pochłanianie, państwo to może zastosować elastyczność dla zarządzanych gruntów leśnych określoną w niniejszym artykule w celu osiągnięcia zgodności z art. 4 ust. 1.
2. W przypadku gdy w okresie od 2021 r. do 2025 r. wynik obliczenia, o którym mowa w art. 8 ust. 1, jest liczbą dodatnią, dane państwo członkowskie jest uprawnione do kompensacji emisji wynikających z obliczeń, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:
 - a) w swojej strategii przedłożonej zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) 2018/1999 państwo członkowskie uwzględniło trwające lub planowane szczególne środki mające na celu zapewnienie ochrony lub zwiększenia, stosownie do okoliczności, pochłaniaczy i rezerwuarów, jakimi są lasy; oraz
 - b) całkowite emisje w Unii nie przekraczają całkowitego pochłaniania w kategoriach rozliczania gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, dla okresu od 2021 r. do 2025 r.

Oceniając, czy w obrębie Unii całkowite emisje przewyższają całkowite pochłanianie, jak określono w akapicie pierwszym lit. b), Komisja zapewnia, aby państwa członkowskie unikały podwójnego liczenia, w szczególności przy korzystaniu z elastyczności przewidzianych w art. 12 niniejszego rozporządzenia oraz w art. 7 ust. 1 lub art. 9 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/842.

3. Kompensacja, o której mowa w ust. 2, może obejmować wyłącznie pochłaniacze rozliczone jako emisje w stosunku do poziomu referencyjnego dla lasów danego państwa członkowskiego i nie może dla okresu od 2021 r. do 2025 r. przekraczać 50 % maksymalnej kwoty kompensacji dla danego państwa członkowskiego określonej w załączniku VII.
 4. Państwa członkowskie przedkładają Komisji dowody dotyczące wpływu zjawisk katastrofalnych obliczonego zgodnie z załącznikiem VI, aby kwalifikować się do uzyskania kompensacji pozostałych pochłaniaczy rozliczanych jako emisje w stosunku do ich poziomu referencyjnego dla lasów, do wysokości pełnej kwoty niewykorzystanej przez inne państwa członkowskie kompensacji dla okresu od 2021 r. do 2025 r. określonej w załączniku VII. W przypadku gdy wniosek o kompensację przekracza kwotę dostępnej niewykorzystanej kompensacji, kompensacja jest rozdzielana na zasadzie *pro rata* między zainteresowane państwa członkowskie.”;
- 12) dodaje się art. 13a w brzmieniu:

„Artykuł 13a

Dodatkowe kompensacje

1. Finlandia może skompensować maksymalnie dodatkowe 5 mln ton ekwiwalentu CO₂ emisji rozliczanych w ramach kategorii rozliczania gruntów: zarządzane grunty leśne, grunty wylesione, zarządzane grunty uprawne i zarządzane grunty trawiaste w okresie od 2021 r. do 2025 r., pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:
 - a) w swojej strategii przedłożonej zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) 2018/1999 Finlandia uwzględniła trwające lub planowane szczególne środki mające na celu zapewnienie ochrony lub zwiększenia, stosownie do okoliczności, pochłaniaczy i rezerwarów, jakimi są lasy;
 - b) całkowite emisje w Unii nie przekraczają całkowitego pochłaniania w kategoriach rozliczania gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, w okresie od 2021 r. do 2025 r.

Oceniając, czy w obrębie Unii całkowite emisje przewyższają całkowite pochłanianie, jak określono w akapicie pierwszym lit. b), Komisja zapewnia, aby państwa członkowskie unikały podwójnego liczenia, w szczególności przy korzystaniu z elastyczności przewidzianych w art. 12 i art. 13 niniejszego rozporządzenia oraz w art. 7 ust. 1 lub art. 9 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/842.

2. Dodatkowe kompensacje są ograniczone do:
 - a) kwoty przekraczającej elastyczność dla zarządzanych gruntów leśnych dostępną dla Finlandii w okresie od 2021 r. do 2025 r. zgodnie z art. 13;
 - b) emisji spowodowanych historycznym przekształceniem z kategorii gruntów leśnych na dowolną inną kategorię użytkowania gruntów, które miało miejsce nie później niż dnia 31 grudnia 2017 r.;
 - c) zgodności z art. 4.
 3. Dodatkowe kompensacje nie mogą podlegać przeniesieniu na podstawie art. 12 niniejszego rozporządzenia lub art. 7 rozporządzenia (UE) 2018/842.
 4. Wszelkie niewykorzystane dodatkowe kompensacje z kwoty 5 mln ton ekwiwalentu CO₂, o której mowa w ust. 1, zostają anulowane.
 5. Centralny Administrator przeprowadza operacje zgodnie z ust. 2 lit. a) oraz ust. 3 i 4 niniejszego artykułu w rejestrze Unii ustanowionym zgodnie z art. 40 rozporządzenia (UE) 2018/1999.”;
- 13) dodaje się art. 13b w brzmieniu:

„Artykuł 13b

Mechanizm elastyczności użytkowania gruntów na okres od 2026 r. do 2030 r.

1. Z zastrzeżeniem spełnienia celu Unii, o którym mowa w art. 4 ust. 2, w rejestrze Unii ustanowionym zgodnie z art. 40 rozporządzenia (UE) 2018/1999 ustanawia się mechanizm elastyczności użytkowania gruntów odpowiadający ilości do 178 mln ton ekwiwalentu CO₂. Mechanizm elastyczności użytkowania gruntów udostępnia się dodatkowo obok elastyczności przewidzianych w art. 12.

2. W przypadku gdy w okresie od 2026 r. do 2030 r. różnica między sumą emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych na terytorium państwa członkowskiego i we wszystkich kategoriach sprawozdawczych dotyczących gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a)–j), a odpowiadającym jej celom określonym dla tego państwa członkowskiego albo w art. 4 ust. 2 akapit drugi, albo w art. 4 ust. 2 akapit trzeci jest dodatnia, rozliczona i zgłoszona zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, to państwo członkowskie może skorzystać z elastyczności określonej w niniejszym artykule, aby osiągnąć swój cel określony zgodnie z art. 4 ust. 2.
3. W przypadku gdy w okresie od 2026 r. do 2030 r. wynik obliczenia, o którym mowa w ust. 2, jest liczbą dodatnią, dane państwo członkowskie jest uprawnione do kompensacji emisji netto lub pochłaniania netto rozliczanych jako emisje w stosunku do celów określonych dla tego państwa członkowskiego albo w art. 4 ust. 2 akapit drugi, albo w art. 4 ust. 2 akapit trzeci, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:
 - a) państwo członkowskie uwzględniło w swoim zaktualizowanym zintegrowanym krajowym planie w dziedzinie energii i klimatu przedłożonym zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) 2018/1999 trwające lub planowane szczególne środki mające na celu zapewnienie ochrony lub zwiększenia, stosownie do okoliczności, wszystkich lądowych pochłaniaczy i rezerwarów oraz mające zmniejszyć podatność gruntów na zjawiska katastrofalne;
 - b) państwo członkowskie wyczerpało możliwości elastyczności dostępne zgodnie z art. 12 ust. 1 niniejszego rozporządzenia;
 - c) różnica w Unii między roczną sumą wszystkich emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych na jej terytorium we wszystkich kategoriach sprawozdawczych dotyczących gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a)–j), a celem Unii wynoszącym 310 mln ton ekwiwalentu CO₂ pochłaniania netto jest ujemna w 2030 r.

Oceniając, czy w Unii spełniony jest warunek, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. c), Komisja uwzględnia 40 % nadwyżki w stosunku do zobowiązań państw członkowskich na podstawie art. 4 ust. 1 w okresie od 2021 r. do 2025 r., pod warunkiem że co najmniej jedno państwo członkowskie przedstawi Komisji dowody dotyczące wpływu zjawisk katastrofalnych zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu. W ocenie tej Komisja zapewnia również, aby państwa członkowskie unikały podwójnego liczenia, w szczególności przy korzystaniu z elastyczności określonych w art. 12 niniejszego rozporządzenia i w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/842.

4. Kwota kompensacji, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, nie może na okres od 2026 r. do 2030 r. przekraczać 50 % maksymalnej kwoty kompensacji dla danego państwa członkowskiego określonej w załączniku VII.
5. Państwa członkowskie, które nie zastosowały art. 10 ust. 1a niniejszego rozporządzenia, przedkładają Komisji dowody dotyczące wpływu zjawisk katastrofalnych obliczonego zgodnie z załącznikiem VI, aby kwalifikować się do uzyskania kompensacji emisji netto lub pochłaniania netto rozliczanych jako emisje w stosunku do celów określonych dla tych państw członkowskich albo w art. 4 ust. 2 akapit drugi, albo w art. 4 ust. 2 akapit trzeci, do pełnej wysokości niewykorzystanej przez inne państwa członkowskie kwoty kompensacji na okres od 2026 r. do 2030 r. określonej w załączniku VII. W przypadku gdy wniosek o kompensację przekracza kwotę dostępnej niewykorzystanej kompensacji, kompensacja jest rozdzielana na zasadzie *pro rata* między zainteresowane państwa członkowskie.
6. Państwa członkowskie są uprawnione do kompensowania emisji netto lub pochłaniania netto rozliczanych jako emisje w odniesieniu do celów określonych dla tych państw członkowskich albo w art. 4 ust. 2 akapit drugi, albo w art. 4 ust. 2 akapit trzeci, do wysokości pełnej kwoty niewykorzystanej przez inne państwa członkowskie kompensacji na okres od 2021 r. do 2030 r. określonej w załączniku VII, po uwzględnieniu art. 13 ust. 4 i ust. 5 niniejszego artykułu, pod warunkiem że te państwa członkowskie:

- a) wyczerpały możliwości elastyczności dostępne zgodnie z art. 12 ust. 1 niniejszego rozporządzenia oraz ust. 3 i 5 niniejszego artykułu; oraz:
- b) przedłożyły Komisji dowody dotyczące:
 - (i) albo wpływu zmiany klimatu skutkującego nadwyżką emisji lub zmniejszeniem pochłaniaczy pozostających poza ich kontrolą; albo
 - (ii) skutków wyjątkowo wysokiego odsetka gleb organicznych na zarządzanych przez nie obszarach w porównaniu ze średnią unijną, powodującego nadwyżkę emisji, pod warunkiem że skutki te można przypisać praktykom gospodarowania gruntami, które były stosowane przed wejściem w życie decyzji nr 529/2013/UE.

Kwota kompensacji, o której mowa w akapicie pierwszym, nie może przekraczać 50 mln ton ekwiwalentu CO₂ dla całej Unii. W przypadku gdy wniosek o kompensację przekracza maksymalną kwotę dostępnej kompensacji, kompensacja jest rozdzielana na zasadzie *pro rata* między zainteresowane państwa członkowskie.

Dowody, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b) ppkt (ii), obejmują ilościową ocenę skutków dla emisji netto lub pochłaniania netto, wyrażoną w milionach ton ekwiwalentu CO₂ dla dotkniętego nimi obszaru i opierają się na porównywalnych i rzetelnych wskaźnikach ilościowych, jednoznacznych geograficznie danych oraz na najlepszych dostępnych dowodach naukowych. Opierają się one na zaobserwowanych zmianach obejmujących co najmniej okres 2001–2025 oraz na naukowo zweryfikowanych prognozach i obserwacjach na okres od 2026 r. do 2030 r. Odzwierciedlają one średnio- lub długoterminowe zmiany cech klimatycznych istotnych dla sektora LULUCF, takich jak suchość, średnie temperatury, średnie opady, dni mrozu, czas trwania suszy meteorologicznej lub suszy glebowej. Zmiany te nie obejmują zdarzeń o charakterze tymczasowym, które można uznać za zjawiska katastrofalne na podstawie art. 10.

Dowody, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b) ppkt (ii) obejmują uzasadnienie tego, że dla danego państwa członkowskiego odsetek gleb organicznych na gruntach zarządzanych przekracza średnią unijną dla 2030 r. Dowody te obejmują analizę ilościową, wyrażoną w milionach ton ekwiwalentu CO₂, zgłoszonych emisji wynikających ze skutków odziedziczonych dla zarządzanych gleb organicznych w oparciu o zweryfikowane obserwacje dla okresu od 2026 r. do 2030 r., porównywalne, rzetelne i jednoznaczne geograficznie dane oraz najlepsze dostępne dowody naukowe, w szczególności te dotyczące podobnych terenów w danym państwie członkowskim. Te zgłoszone emisje podlegające kompensacji nie obejmują zdarzeń o charakterze tymczasowym, które można uznać za zjawiska katastrofalne na podstawie art. 10. Dowodom tym towarzyszy opis obecnie wdrażanych środków z zakresu polityki, które minimalizują negatywny wpływ skutków odziedziczonych dla zarządzanych gleb organicznych.”;

14) *skreślony*

15) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do dnia 15 marca 2027 r. w odniesieniu do okresu od 2021 r. do 2025 r., oraz do dnia 15 marca 2032 r. w odniesieniu do okresu od 2026 r. do 2030 r. państwa członkowskie przedkładają Komisji sprawozdanie dotyczące zgodności zawierające saldo całkowitych emisji i całkowitego pochłaniania za odpowiedni okres dla każdej z kategorii rozliczania gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a)–f) dla okresu od 2021 r. do 2025 r. oraz w art. 2 ust. 2 lit. a)–j) dla okresu od 2026 r. do 2030 r., przy zastosowaniu zasad rozliczania określonych w niniejszym rozporządzeniu.

Sprawozdanie dotyczące zgodności zawiera ocenę:

- a) strategii politycznych i środków w odniesieniu do kompromisów;
- b) synergii między łagodzeniem zmiany klimatu a przystosowaniem się do niej;
- c) synergii między łagodzeniem zmiany klimatu a ochroną bioróżnorodności.

Takie sprawozdanie zawiera również, w stosownych przypadkach, dane dotyczące zamiaru stosowania elastyczności, o których mowa w art. 11, oraz związanych z nimi kwot lub dane dotyczące stosowania takich elastyczności oraz związanych z nimi kwot.”;

b) dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Dane z wykazów emisji gazów cieplarnianych przedłożone przez każde państwo członkowskie mogą podlegać korekcie technicznej ze względu na zmianę metody przez państwa członkowskie. Takie korekty techniczne nie mogą jednak, do celów oceny zgodności z unijnym celem na 2030 r., wpływać na wartość pochłaniania netto w wysokości 310 mln ton ekwiwalentu CO₂ jako sumę wartości pochłaniania netto gazów cieplarnianych (w kt ekwiwalentu CO₂) w 2030 r. dla państw członkowskich określonych w załączniku IIa kolumna D ani wartości w kolumnie C tego załącznika.

1b. Państwa członkowskie, które wyrażają zamiar skorzystania z elastyczności, o której mowa w art. 13b ust. 6, opisują w specjalnych sekcjach sprawozdania środki podjęte w celu złagodzenia lub odwrócenia skutków, o których mowa w art. 13b ust. 6 lit. b), a także zaobserwowane i oczekiwane skutki tych środków.”;

16) art. 15 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 16 niniejszego rozporządzenia, aby uzupełnić niniejsze rozporządzenie celem ustanowienia zasad rejestrowania i dokładnego przeprowadzania następujących operacji w rejestrze Unii ustanowionym na podstawie art. 40 rozporządzenia (UE) 2018/1999:

- a) ilość emisji i pochłaniania dla każdej kategorii rozliczania gruntów i kategorii sprawozdawczości dotyczącej gruntów w każdym państwie członkowskim;
- b) dokonanie korekty technicznej zgodnie z art. 14 ust. 1a niniejszego rozporządzenia;
- c) stosowanie elastyczności zgodnie z art. 12, 13, 13a i 13b; oraz
- d) zgodność z celami zgodnie z art. 13c.”;

17) dodaje się art. 16 a w brzmieniu:

„Artykuł 16a

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet Komitet ds. Zmian Klimatu ustanowiony na mocy art. 44 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2018/1999. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011²³.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.”;

18) art. 17 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

- „2. Najpóźniej sześć miesięcy od pierwszego globalnego przeglądu uzgodnionego na podstawie art. 14 porozumienia paryskiego Komisja składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym, w stosownych przypadkach, wraz z oceną skutków elastyczności, o których mowa w art. 11, oraz dotyczące wkładu niniejszego rozporządzenia w osiągnięcie ogólnego unijnego celu redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. oraz w realizację celów porozumienia paryskiego, w szczególności w odniesieniu do potrzeby dodatkowych unijnych strategii politycznych i środków, z myślą o niezbędnym zwiększeniu redukcji emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w Unii.

²³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Sprawozdanie, o którym mowa w akapicie pierwszym, obejmuje ocenę potrzeby i wykonalności stosowania niniejszego rozporządzenia do emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych wymienionych w sekcji A załącznika I, zgłoszonych zgodnie z art. 26 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2018/1999 i występujących na terytoriach państw członkowskich w okresie od 2031 r. w którejkolwiek z kategorii gruntów wymienionych w art. 2 ust. 2 lit. a)–j) i w którymkolwiek z następujących sektorów:

- a) fermentacja jelitowa;
- b) gospodarowanie obornikiem;
- c) uprawa ryżu;
- d) gleby rolne;
- e) zalecane wypalanie sawann;
- f) spalanie pozostałości rolnych na polach;
- g) wapnowanie;
- h) stosowanie mocznika;
- i) inne nawozy zawierające węgiel;
- j) inne.

Sprawozdanie skoncentruje się w szczególności na ocenie potrzeby i wykonalności dążenia do realizacji celu, jakim jest osiągnięcie neutralności klimatycznej w odniesieniu do ogólnounijnych emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w kategoriach gruntów wymienionych w art. 2 ust. 2 lit. a)–j) oraz w sektorach wymienionych w akapicie drugim do 2035 r. Ocena takiej wykonalności uwzględnia skutki struktury wiekowej lasów, gdy powodują one zmniejszenie pochłaniaczy lub przekroczenie emisji na terytorium poszczególnych państw członkowskich, w tym skutki związane z okupacją terytorium danego państwa członkowskiego, okolicznościami wynikającymi z okresów trwania wojny i okolicznościami powojennymi, które miały wpływ na gospodarkę leśną na tym terytorium. Na podstawie tej oceny w sprawozdaniu znajdują się również zalecenia dotyczące niezbędnych środków podejmowanych przez Unię i państwa członkowskie, aby umożliwić wspólne osiągnięcie takiego celu na 2035 r.

W następstwie sprawozdania Komisja przedstawi wnioski ustawodawcze, jeżeli uzna to za stosowne.”;

19) w załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia;

(19a) w załączniku II wpisy dotyczące Hiszpanii, Słowenii i Finlandii otrzymują brzmienie:

Państwo członkowskie	Powierzchnia (ha)	Zwarcie drzewostanu (%)	Wysokość drzew (m)
Hiszpania	1,0	20 Od momentu przedłożenia wykazu gazów cieplarnianych w 2028 r.: 10	3
Słowenia	0,25	10	5
Finlandia	0,25	10	5

20) tekst znajdujący się w załączniku II do niniejszego rozporządzenia dodaje się jako załącznik IIa.”.

Artykuł 2

W rozporządzeniu (UE) 2018/1999 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 dodaje się pkt 63 i 64 w brzmieniu:

„63) »system informacji geograficznej« oznacza system komputerowy zdolny do rejestrowania, przechowywania, analizowania i wyświetlania informacji geograficznych;

64) »wniosek geoprzestrzenny« oznacza elektroniczny formularz wniosku, który obejmuje również aplikację informatyczną opartą na systemie informacji geograficznej umożliwiającym beneficjentom przestrzenne deklarowanie działek rolnych gospodarstwa i obszarów niepodlegających działalności rolniczej zgłoszonych do płatności.”;

2) art. 4 lit. a) pkt 1) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

zobowiązania i krajowe cele danego państwa członkowskiego w zakresie pochłaniania gazów cieplarnianych netto zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) 2018/841;”;

3) w art. 38 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„W 2025 r. Komisja przeprowadzi kompleksowy przegląd krajowych danych z wykazów przedłożonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 26 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, aby określić roczne cele redukcji emisji gazów cieplarnianych netto państw członkowskich zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2018/841, oraz aby określić roczne limity emisji państw członkowskich zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2018/842.”;

b) w ust. 2 wyrażenie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Kompleksowy przegląd, o którym mowa w ust. 1 i 1a, obejmuje:”

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„Po ukończeniu kompleksowego przeglądu przeprowadzonego zgodnie z ust. 1, Komisja w drodze aktu wykonawczego określa całkowitą sumę emisji dla danych lat, wynikającą ze skorygowania danych z wykazów dla każdego państwa członkowskiego w podziale na dane emisji z perspektywy art. 9 rozporządzenia (UE) 2018/842 oraz dane emisji, o których mowa w części 1 lit. c) załącznika V do niniejszego rozporządzenia, oraz określa całkowitą sumę emisji i pochłaniania w świetle art. 4 rozporządzenia (UE) 2018/841.”;

4) w załączniku V wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem III do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

Przewodniczący

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

W załączniku I do rozporządzenia (UE) 2018/841 sekcja B otrzymuje brzmienie:

„B. Rezerwuary węgla, o których mowa w art. 5 ust. 4:

- a) żywa biomasa;
- b) ściółka¹;
- c) leżanina¹;
- d) martwa materia organiczna²;
- e) gleby mineralne;
- f) gleby organiczne;
- g) pozyskane produkty drzewne w kategoriach rozliczania gruntów obejmujących grunty zalesione i zarządzane grunty leśne.”.

¹ Dotyczy wyłącznie terenów zalesionych i zarządzanych gruntów leśnych.

² Dotyczy wyłącznie terenów wylesionych, zarządzanych gruntów uprawnych, zarządzanych gruntów trawiastych i zarządzanych terenów podmokłych.

ZAŁĄCZNIK II

Dodaje się załącznik IIa do rozporządzenia (UE) 2018/841 w brzmieniu:

„Załącznik IIa

Unijny cel (kolumna D), średnie dane z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2016, 2017 i 2018 (kolumna B) i krajowe cele państw członkowskich (kolumna C) zgodnie z art. 4 ust. 2, które mają zostać osiągnięte w 2030 r.

A	B	C	D
Państwo członkowskie	Średnie dane z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2016, 2017 i 2018 (kt ekwiwalentu CO ₂), przedłożone w 2020 r.	Cele państw członkowskich na 2030 r. (kt ekwiwalentu CO ₂)	Wartość pochłaniania netto gazów cieplarnianych (kt ekwiwalentu CO ₂) w 2030 r., przedłożona w 2020 r. (kolumny B+C)
Belgia	-1 032	-320	-1 352
Bułgaria	-8 554	-1 163	-9 718
Czechy	-401	-827	-1 228
Dania	5 779	-441	5 338
Niemcy	-27 089	-3 751	-30 840
Estonia	-2 112	-434	-2 545
Irlandia	4 354	-626	3 728
Grecja	-3 219	-1 154	-4 373
Hiszpania	-38 326	-5 309	-43 635
Francja	-27 353	-6 693	-34 046
Chorwacja	-4 933	-593	-5 527
Włochy	-32 599	-3 158	-35 758
Cypr	-289	-63	-352
Łotwa	-6	-639	-644
Litwa	-3 972	-661	-4 633
Luksemburg	-376	-27	-403
Węgry	-4 791	-934	-5 724
Malta	4	-2	2
Niderlandy	4 958	-435	4 523
Austria	-4 771	-879	-5 650
Polska	-34 820	-3 278	-38 098
Portugalia	-390	-968	-1 358
Rumunia	-23 285	-2 380	-25 665
Słowenia	67	-212	-146
Słowacja	-6 317	-504	-6 821
Finlandia	-14 865	-2 889	-17 754
Szwecja	-43 366	-3 955	-47 321
UE-27/Unia	-267 704	-42 296	-310 000

ZAŁĄCZNIK III

Część 3 załącznika V do rozporządzenia (UE) 2018/1999 otrzymuje brzmienie:

„Na potrzeby monitorowania i sprawozdawczości w sektorze LULUCF państwa członkowskie wykorzystują [...] jednoznaczne geograficznie dane dotyczące zmiany użytkowania gruntów zgodnie z wytycznymi IPCC z 2006 r. dla krajowych wykazów gazów cieplarnianych. Zachęca się państwa członkowskie do zbadania synergii i możliwości skonsolidowania sprawozdawczości z innymi odpowiednimi obszarami polityki. Zachęca się państwa członkowskie do prowadzenia wykazów gazów cieplarnianych w oparciu o elektroniczne bazy danych i systemy informacji geograficznej, takie jak:

- a) system monitorowania jednostek użytkowania gruntów terenów zasobnych w pierwiastek węgla, zgodnie z definicją zawartą w art. 29 ust. 4 dyrektywy 2018/2001;
- b) system monitorowania jednostek użytkowania gruntów podlegających ochronie, zdefiniowanych jako tereny objęte co najmniej jedną z następujących kategorii:
 - tereny o wysokiej wartości bioróżnorodności zdefiniowane w art. 29 ust. 3 dyrektywy 2018/2001;
 - tereny mające znaczenie dla Wspólnoty i specjalne obszary ochrony zdefiniowane w art. 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG²⁴ oraz jednostki gruntów poza tymi obszarami, które podlegają środkom ochrony i zachowania na mocy art. 6 ust. 1 i 2 tej dyrektywy w celu realizacji założeń ochrony danego terenu;
 - tereny rozrodu i odpoczynku gatunków wymienionych w załączniku IV do dyrektywy 92/43/EWG, które podlegają środkom ochrony na mocy art. 12 tej dyrektywy;

²⁴ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7).

- siedliska przyrodnicze wymienione w załączniku I do dyrektywy 92/43/EWG oraz siedliska gatunków wymienionych w załączniku II do dyrektywy 92/43/EWG, które znajdują się poza terenami mającymi znaczenie dla Wspólnoty lub specjalnymi obszarami ochrony i które przyczyniają się do osiągnięcia przez te siedliska i gatunki właściwego stanu ochrony zgodnie z art. 2 tej dyrektywy lub które mogą podlegać środkom zapobiegawczym i zaradczym na mocy dyrektywy 2004/35/WE²⁵;
- obszary specjalnej ochrony sklasyfikowane zgodnie z art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/EWG²⁶ oraz jednostki gruntów poza tymi obszarami, które podlegają środkom ochrony i zachowania na mocy art. 4 dyrektywy 2009/147/EWG i art. 6 ust. 2 dyrektywy 92/43/EWG w celu realizacji założeń ochrony danego terenu;
- jednostki gruntów objęte środkami ochrony ptaków zgłoszonych jako zagrożone na mocy art. 12 dyrektywy 2009/147/WE w celu spełnienia wymogu określonego w art. 4 ust. 4 zdanie drugie tej dyrektywy, polegającego na dążeniu do uniknięcia zanieczyszczenia i pogorszenia stanu siedlisk lub spełnienia wymogu określonego w art. 3 tej dyrektywy jakim jest ochrona, zachowanie lub przywrócenie wystarczającej różnorodności i obszaru siedlisk gatunków ptaków;
- wszelkie inne siedliska, które państwo członkowskie wyznacza do celów równoważnych z celami określonymi w dyrektywach 92/42/EWG i 2009/147/WE;

²⁵ Dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zarządzania szkodami wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56).

²⁶ Dyrektywa 2009/147/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7).

- jednostki gruntów podlegające środkom wymaganych do ochrony i zapewnienia nie pogarszania się stanu ekologicznego tych części wód powierzchniowych, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) pkt (iii) dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²⁷;
 - naturalne równiny lub obszary zalewowe służące do zatrzymywania wód powodziowych chronione przez państwa członkowskie w związku z zarządzaniem ryzykiem powodziowym na mocy dyrektywy 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²⁸;
- c) system monitorowania jednostek użytkowania gruntów podlegających renaturalizacji, zdefiniowanych jako tereny objęte co najmniej jedną z następujących kategorii:
- tereny mające znaczenie dla Wspólnoty, specjalne obszary ochrony i obszary specjalnej ochrony, o których mowa w lit. b) powyżej, wraz z jednostkami gruntów poza tymi obszarami, które uznano za wymagające renaturalizacji lub środków kompensacyjnych w celu realizacji założeń ochrony danego terenu;
 - siedliska gatunków dzikiego ptactwa, o których mowa w art. 4 ust. 2 dyrektywy 2009/147/WE lub wymienione w załączniku I do tej dyrektywy, które znajdują się poza obszarami specjalnej ochrony i które uznano za wymagające środków w zakresie renaturalizacji do celów dyrektywy 2009/147/WE;

²⁷ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

²⁸ Dyrektywa 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim (Dz.U. L 288 z 6.11.2007, s. 27).

- siedliska przyrodnicze wymienione w załączniku I do dyrektywy 92/43/EWG oraz siedliska gatunków wymienionych w załączniku II do dyrektywy 92/43/EWG poza terenami mającymi znaczenie dla Wspólnoty lub specjalnymi obszarami ochrony i zidentyfikowane jako wymagające środków w zakresie renaturalizacji w celu osiągnięcia właściwego stanu ochrony na mocy dyrektywy 92/43/EWG i/lub uznane za wymagające środków zaradczych do celów art. 6 dyrektywy 2004/35/WE;
 - obszary uznane za wymagające renaturalizacji zgodnie z planem odbudowy zasobów przyrodniczych mającym zastosowanie w danym państwie członkowskim;
 - jednostki gruntów podlegające środkom wymaganym do przywrócenia dobrego stanu ekologicznego części wód powierzchniowych, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) pkt (iii) dyrektywy 2000/60/WE, lub środkom wymaganym do przywrócenia takich jednolitych części wód do wysokiego stanu ekologicznego, jeżeli jest to wymagane prawem;
 - jednostki gruntów podlegające środkom w zakresie ponownego tworzenia i odtwarzania terenów podmokłych, o których mowa w części B pkt (vii) załącznika VI do dyrektywy 2000/60/WE;
 - obszary wymagające odbudowy ekosystemu w celu osiągnięcia dobrego stanu ekosystemu zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852²⁹;
- d) system monitorowania jednostek użytkowania gruntów o wysokim ryzyku klimatycznym:
- obszary objęte rekompensatą z tytułu zjawisk katastrofalnych na podstawie art. 13b ust. 5 rozporządzenia (UE) 2018/841;

²⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13).

- obszary, o których mowa w art. 5 ust. 1 dyrektywy 2007/60/WE;
- obszary określone w krajowej strategii przystosowawczej państw członkowskich, charakteryzujące się wysokim ryzykiem naturalnym i spowodowanym przez człowieka, podlegające działaniom na rzecz zmniejszania zagrożenia klęskami żywiołowymi związanymi z klimatem.

Wykaz gazów cieplarnianych umożliwia, w stosownych przypadkach, wymianę i integrację danych między elektronicznymi bazami danych a systemami informacji geograficznej.

W okresie od 2021 r. do 2025 r. państwa członkowskie mogą stosować metody poziomu 1 zgodnie z wytycznymi IPCC z 2006 r. dotyczącymi krajowych wykazów gazów cieplarnianych z wyjątkiem w odniesieniu do rezerwuaru węgla, który stanowi co najmniej 25 % emisji lub pochłaniania w danej kategorii źródła lub pochłaniacza będącej priorytetem w krajowym wykazie państwa członkowskiego, ponieważ jego oszacowanie ma znaczny wpływ na sumaryczny wykaz gazów cieplarnianych tego państwa, jeśli chodzi o bezwzględny poziom emisji i pochłaniania, trend emisji i pochłaniania lub niepewność pod względem emisji i pochłaniania w kategoriach użytkowania gruntów, w którym to przypadku stosuje się metody co najmniej poziomu 2 zgodnie z wytycznymi IPCC z roku 2006 dotyczącymi krajowych wykazów gazów cieplarnianych.

Od momentu przedłożenia wykazu gazów cieplarnianych w 2028 r. państwa członkowskie będą stosowały metody co najmniej poziomu 2 zgodnie z wytycznymi IPCC z 2006 r. dotyczącymi krajowych wykazów gazów cieplarnianych i zachęca się je do stosowania metod poziomu 3 zgodnie z wytycznymi IPCC z 2006 r. dotyczącymi krajowych wykazów gazów cieplarnianych.”.